

KERÉK IMRE

Egy Lorca-románc parafrázisa

(A hűtlen menyecske)

Kivítem a folyópartra!
 S mert uráról szót se szólott,
 szűznek hittem a menyecskét.
 Éjszakáján Szent Jakabnak
 történt, nem szerelem volt ez,
 kényszere csak férfivágynak.
 Tücskök ciripeltek, a lámpák
 sorra húnytak el az éjbe.
 A legszélső ház falánál
 kezem ingét megsimálta,
 s íme, feszes jácint-melle
 előbukkant táncikálva.
 Érdes, kemény alsószoknya
 sikolya ropog fülembé,
 tucatnyi kés mintha fűgén
 végvászszakat repegetne.
 A fák óriássá nőttek,
 ezüstjük szitált a vízre.
 Nincs horizont a folyón túl,
 híre csak kutyavonítás.

Szederbokrok, tövisfák közt
 vittem a nádason túlra.
 Kontya alá gödröt ástam
 a fővenyre karikásan.
 Nyakkendőmet én kioldtam,
 ő szoknyáját leereszté,
 én derékszíjat s revolvert,
 ő csipkés batiszt nadrágot,
 mindegyiket egymás mellé.

Vele finom bőű nádus,
 gyöngytermő kagyló nem ér fel,
 kristály-holdasan, szikrázón
 vetélkedik ős regékkal.
 Combjai mint két riadt hal,
 eleinte szöktek tőlem,
 egyik zuzogó hó hűse,
 másik vad láng lobogása.
 Hosszas út volt ez az éjjel,
 hószín kanca vitt nyihogva,
 kengyelt, kantárt elvettem...
 Férfi volnék: nem dícsérem
 magamat, egy szót se szólok,
 mit mondott: hallgatok róla,
 nem tartozik pletyka-szóra.
 Lucskosan csóktól, homoktól,
 hazavítem, ahogy illik.

KERÉK IMRE (1942) Sopron

Liliomok töreikkel
 a sötét szellőt megűzték.
 Jó cigányként cselekedtem,
 névre, híre is ügyelvén,
 varródobozt adtam néki
 szalmasárgát, mutatósat.
 Őlelni már nem kívántam,
 szűznek hittem a menyecskét,
 uráról semmit sem mondott.
 S a fűvellő folyóparton
 szertefoszlott minden vágyam.

Három szív, é. n.